

Arrest

nr. 276 701 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MORETUS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Afghaanse nationaliteit en verblijft in Griekenland.

In 2014 vertrok de verzoekende partij uit vrije wil naar Afghanistan tot zij weer illegaal met haar gezin naar Europa reisde. Zij vroeg op 21 juni 2019 asiel aan in Griekenland.

Op 14 maart 2022 heeft de verzoekende partij een aanvraag voor een terugkeervisum naar België ingediend, waarbij ook een laissez-passer werd gevraagd.

Op 26 april 2022 heeft de gemachtigde de afgifte van een terugkeervisum geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“On the 4/27/2022

On the request of

- the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain, as well as for the removal of Foreign Nationals¹
- the representative of the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain, as well as for the removal of Foreign Nationals

the Embassy of Belgium/ the Consulate-General of Belgium/ the Consulate of Belgium¹ in Athene,
has given notice to

S. N. H.
born in VOROZGAN
on X,
nationality AFG
Visa demand number 1770

of the decision to refuse the issue of a visa in accordance with article(s).....

- of the execution agreement of the Schengen Agreement of the 14th June 1985
- of the Act of 15 December 1980 relating to entry to the territory, right to remain and removal of Foreign Nationals.

on the 26/04/2022

by

- the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain,
as well as for the removal of Foreign Nationals¹
- the representative of the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain, as well as for the removal of Foreign Nationals.

such as was notified to the mission on the 26/04/2022

The party concerned has been informed that an appeal to overrule the decision can be lodged with the Council for Alien Law Litigation in accordance with article 39/2, §2, of the Act of 15 December 1980. The appeal petition must be submitted within thirty days (30) of the notification of this decision.

A request for suspension can be lodged in accordance with article 39/82 of the Act of 15 December 1980. The request for suspension and the appeal to overrule must be submitted simultaneously in one and the same deed, unless it is a matter of utmost urgency.

Without prejudice to other legal procedures and regulations, the above mentioned appeal and request have to be submitted by means of a petition that must conform with the requirements set out in article 39/78 of the Act of 15 December 1980 and in article 32 of the procedural regulations of the Council for Alien Law Litigation. They will be submitted to the Council by registered mail addressed to the First Chairman of the Council for Alien Law Litigation, Gaucheretstraat 92-94 -1030 Brussels, subject to derogations defined in article 3, § 1, second and fourth part, of the procedural regulations of the Council for Alien Law Litigation.

Unless article 39/79 of the Act of 15 December 1980 is applied, the lodging of the appeal to overrule and the request for suspension do not lead to a suspension of the execution of the ruling.

PSN: X

Beperkingen:

Commentaar:

Betrokkene kan geen recht op terugkeer naar België invoeren, noch op basis van artikel 19 van de wet van 15.12.1980, noch op basis van de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 07.08.1995. Immers, hij had- vóór vertrek uit België- geen vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verbleven,

noch bewijst hij dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij vertrok in 2014 uit vrije wil naar Afghanistan omwille van familiale redenen en werd daar naar eigen zeggen opgesloten en mishandeld door de familie van zijn ex-echtgenote. Dit verhaal wordt door geen enkel stuk ondersteund, maar betreft louter een verklaring van betrokkene. Ondertussen was hij al gehuwd met zijn huidige echtgenote, met wie hij drie kinderen heeft. De huidige echtgenote en de drie kinderen hebben een asielaanvraag lopen in Griekenland. Het visum wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van het Koninklijk besluit houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren van 7 augustus 1995, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 3, 8 en 13 EVRM, artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 Europees Parlement en Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode ("visumcode"), artikel 19 van de vreemdelingenwet, Koninklijk besluit houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren van 7 augustus 1995, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wenst terug te keren naar België, het land waarin hij nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt (stuk 9).

Hij diende daarom een aanvraag tot een terugkeervisum (visum C) in bij de Belgische ambassade in Athene.

Verwerende partij weigerde dit visum af te leveren bij beslissing van 26 april 2022.

Uit motivering van beslissing blijkt dat er twee redenen zijn waarom het visum geweigerd wordt. Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoeker voor vertrek uit België geen 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verbleef. Ten tweede stelt zij dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij voegt hieraan toe: "Hij vertrok in 2014 uit vrije wil naar Afghanistan omwille van familiale redenen en werd daar naar eigen zeggen opgesloten en mishandeld door de familie van zijn ex-echtgenote. Dit verhaal wordt door geen enkel stuk ondersteund, maar betreft louter een verklaring van betrokkene. Ondertussen was hij al gehuwd met zijn huidige echtgenote, met wie hij 3 kinderen heeft. De huidige echtgenote en de 3 kinderen hebben een asielaanvraag lopen in Griekenland."

Met deze motivering is verzoeker het om volgende redenen niet eens.

1. *Het waren de Belgische autoriteiten die hebben aangeraden om contact op te nemen met de Belgische ambassade in Griekenland. Het zijn dan ook de personeelsleden van deze ambassade die een terugkeervisum als enige oplossing voor verzoeker zagen.*

De volgende informatie staat namelijk op de website van verwerende partij: "Wanneer de vreemdeling de termijnen voor het uitoefenen van zijn recht op terugkeer niet heeft nageleefd en zijn verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, moet hij een visum of desgevallend een machtiging tot verblijf/terugkeer aanvragen bij de Belgische ambassade in het buitenland. Hij moet dus in het bezit zijn van een geldig paspoort + een geldig visum (C of D) om tot het grondgebied te worden toegelaten. (...) Rekening houdend met specifieke omstandigheden, eigen aan het statuut van de vreemdeling, kan in bepaalde gevallen aan de grens een C-visum worden afgegeven en zal de vreemdeling naar de gemeente

doorverwezen worden om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Als gevolg van het verlies van de geldigheid wordt de verblijfstitel echter steeds ingetrokken aan de grens en de gemeente van verblijf wordt hiervan in kennis gesteld.”

Hieruit blijkt dus dat indien de termijnen voor terugkeer niet werden nageleefd en/of de verblijfskaarten niet meer geldig zijn, men een visum (machtiging tot terugkeer) moet aanvragen bij de Belgische ambassade in het buitenland. Hetgeen verzoeker in casu gedaan heeft. Verzoeker ziet niet in op welke andere manier hij een visum voor België zou kunnen bekomen om legaal naar hier te reizen opdat hij zijn verblijfskaart bij de gemeente kan laten verlengen.

Verwerende partij gaat dus zeer kort door de bocht door simpelweg naar de criteria van de Vreemdelingenwet en het KB van 7 augustus 1995 te verwijzen zonder naar de specifieke omstandigheden in casu te kijken en naar de informatie op haar eigen website.

2. Verzoeker bevindt zich in een beschermingslacune. Enerzijds heeft hij geen recht op internationale bescherming in Griekenland omdat hij een statuut in België heeft. Anderzijds schuiven de Belgische autoriteiten hun verantwoordelijkheid weg en weigeren ze de terugkeer van verzoeker terwijl hij in België van een onbeperkt verblijfsrecht geniet op basis van zijn subsidiair beschermingsstatuut (stuk 2 en 9).

Artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet stipuleert namelijk het volgende:

“§ 3. Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten [tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus.”

Daarbij geeft artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn aan wanneer de subsidiaire beschermingsstatus kan ingetrokken worden door de bevoegde staat:

“2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Onverminderd de plicht, uit hoofde van artikel 4, lid 1, van de onderdaan van een derde land of staatloze om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt over te leggen, toont de lidstaat die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon niet of niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, overeenkomstig de leden 1, 2 en 3.”

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld in het arrest Mohammed Bilali t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl dat er bij de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus nog steeds rekening moet worden gehouden met het privéleven (artikel 8 EVRM) en de specifieke omstandigheden eigen aan de betrokken persoon:

60. Dienaangaande moet met name worden opgemerkt, ten eerste, dat het verlies van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 19, lid 1, van richtlijn 2011/95, in tegenstelling tot het verlies van deze status op grond van artikel 19, lid 3, onder b), van deze richtlijn, niet een geval is waarin de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 1 bis, van richtlijn 2003/109 moeten weigeren om de status van langdurig ingezetene te verlenen aan personen die internationale bescherming genieten, noch een geval is waarin de lidstaten, op grond van artikel 9, lid 3 bis, van richtlijn 2003/109, de status van langdurig ingezetene van die personen mogen intrekken.

61 Ten tweede blijkt uit artikel 2, onder h), in fine, van richtlijn 2011/95 dat zij niet eraan in de weg staat dat een persoon om een niet onder deze richtlijn vallende „andere vorm van bescherming” verzoekt. Deze richtlijn erkent dus dat de lidstaat van ontvangst overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale bescherming kan verlenen die gepaard gaat met rechten die personen zonder subsidiaire beschermingsstatus toestaan op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven. De toekenning door een lidstaat van een dergelijke nationale beschermingsstatus valt echter niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn (zie in die zin arrest van 9 november 2010, B en D, C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punten 116-118).

62 Hieraan moet nog worden toegevoegd dat de betrokken lidstaat bij de beoordelingen die hij in het kader van de in de punten 60 en 61 van dit arrest genoemde procedures dient te verrichten, gehouden is tot inachtneming van met name het grondrecht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven van de betrokken persoon, dat is gewaarborgd binnen de respectieve werkingssfeer van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 EVRM.

63 Anders dan het geval is bij de situatie als bedoeld in artikel 19, lid 3, van deze richtlijn, vormt het feit dat de persoon wiens subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken op grond van artikel 19, lid 1, van richtlijn 2011/95, gelezen in samenhang met artikel 16 ervan, de bevoegde nationale autoriteit bij de verlening van deze status niet opzettelijk heeft misleid, in dat opzicht een relevante omstandigheid.

Verzoeker heeft met andere woorden een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk aangezien zijn subsidiaire beschermingsstatus ondertussen niet werd opgeheven of ingetrokken en hij er ook geen afstand van heeft gedaan. Verzoeker zou dus op basis van zijn onbeperkt verblijf nog steeds een recht op terugkeer moeten hebben. Het CGVS heeft daarnaast ook nooit een onderzoek gevoerd naar de beschermingsstatus van verzoeker en nooit aangetoond dat verzoeker niet meer in aanmerking zou komen voor deze bescherming conform artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verwerende partij rept hierover geen woord terwijl zijn onbeperkt verblijf in casu van groot belang is.

Verzoeker diende een visum C te verkrijgen opdat hij zijn verblijfskaart (B-kaart) kan vernieuwen in België. Een verblijfstitel en een beschermingsstatuut hangen los van elkaar.

Verzoekers beschermingsstatuut is nog geldig zoals blijkt uit de communicatie met de Belgische autoriteiten (stuk 9). Verzoeker zou daarom gerechtigd moeten zijn om een visum C (terugkeervisum) te verkrijgen. Na het verkrijgen hiervan zou verzoeker uiteraard zijn volle medewerking verlenen aan een eventueel onderzoek door het CGVS naar zijn beschermingsstatuut maar dit hangt opnieuw los van zijn verblijfstitel.

Verwerende partij handelt kennelijk onredelijk door de visumaanvraag van verzoeker te weigeren zonder aan te geven op welke andere legale wijze hij naar België zou kunnen reizen om te kunnen genieten van zijn beschermingsstatus en bijgevolg ook zijn verblijfskaart te verlengen.

3. Daarnaast verblijft verzoeker in casu reeds 3 jaar in een vluchtelingenkamp in Griekenland onder erbarmelijke omstandigheden. Zijn gezin (vrouw en 3 minderjarige kinderen van 6, 5 en 1,5 jaar oud) bevindt zich nog steeds in de asielprocedure. Verzoeker heeft daar geen recht op asiel gezien hij bescherming geniet in België (zie supra).

Aangezien hij een beschermingsstatus in België heeft, hebben de Belgische autoriteiten een positieve verplichting onder artikel 3 EVRM om verzoeker te beschermen tegen een non-refoulement in Griekenland en onder artikel 8 EVRM om verzoeker opnieuw te machtigen tot verblijf in België.

Er rust een positieve verplichting op de Belgische staat om verzoeker te beschermen tegen een non-refoulement onder artikel 3 EVRM. In M.A. t. België oordeelde het EHRM als volgt omtrent de positieve verplichting van een lidstaat onder artikel 3 EVRM:

“Toutefois, elle ne peut que réitérer sa jurisprudence bien établie, selon laquelle, vu le caractère absolu de l'article 3 de la Convention, de tels facteurs ne peuvent exonérer les États contractants de leurs obligations au regard de cette disposition (M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], no 30696/09, § 223, CEDH 2011, et Khlaifia et autres c. Italie [GC], no 16483/12, § 184, 15 décembre 2016).

(...) 119. En ce qui concerne le point de savoir si le requérant a disposé d'un accès effectif aux recours existants contre un refoulement arbitraire, la Cour estime qu'eu égard au raisonnement qui l'a conduite à conclure à la violation de l'article 3 de la Convention en l'espèce (paragraphes 83-112 ci-dessus), il n'y a

rien qui justifie un examen séparé des mêmes faits et griefs sous l'angle de l'article 13 de la Convention (voir, par exemple, M.D. et M.A. c. Belgique, no 58689/12, § 70, 19 janvier 2016, et M.S. c. Slovaquie et Ukraine, précité, § 131).

In casu voldoet de Belgische staat niet aan haar positieve verplichting om verzoeker te beschermen tegen een non-refoulement. Aangezien hij illegaal in Griekenland verblijft, zouden de Griekse autoriteiten hem kunnen deporteren naar Afghanistan. Er zou bijgevolg een schending van het non-refoulementprincipe conform artikel 3 EVRM kunnen volgen.

Bovendien heeft België een positieve verplichting die inherent is aan de daadwerkelijke eerbiediging van het privé- of gezinsleven onder artikel 8 EVRM. Onder deze verplichting zou verzoeker opnieuw gemachtigd moeten worden tot verblijf in België. Maatregelen tot beperking van het recht om in een land te verblijven kunnen in bepaalde gevallen namelijk een schending van artikel 8 EVRM inhouden indien zij een onevenredige aantasting van het privéleven tot gevolg hebben:

“358. In this connection, the Court reiterates that, while the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, it does not merely compel the State to abstain from such interference: in addition to this negative undertaking, there may be positive obligations inherent in effective

“respect” for private or family life or both, in particular in the case of long-term migrants such as the applicants (see, *mutatis mutandis*, *Gül v. Switzerland*, 19 February 1996, § 38, Reports 1996-I; *Ahmut v. the Netherlands*, 28 November 1996, § 67, Reports 1996-VI; and *Mehemi v. France* (no. 2), no. 53470/99, § 45, ECHR 2003-IV).”

“122. Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned (see *Maslov*, cited above, § 100, and *Kurić and Others*, cited above, § 355). Moreover, the Court has held that in some cases, such as in the case at issue, Article 8 may involve a positive obligation to ensure an effective enjoyment of the applicant’s private and/or family life (see paragraphs 119-120 above). In this connection, it is helpful to reiterate that the boundaries between the State’s positive and negative obligations under Article 8 do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are nonetheless similar. In both instances regard must be had to the fair balance which has to be struck between the general interest and the interests of the individual; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation (see, amongst many other authorities, *Fernández Martínez v. Spain* [GC], no. 56030/07, § 114, ECHR 2014 (extracts), and *B.A.C. v. Greece*, cited above, § 36).

123. The positive obligation under Article 8 may be read as imposing on States an obligation to provide an effective and accessible means of protecting the right to respect for private and/or family life (see *Roche v. the United Kingdom* [GC], no. 32555/96, § 162, ECHR 2005-X, and *Abuhmaid*, cited above, § 118, with further references; see also *Kurić and Others*, cited above, § 358). Article 8 requires, amongst other things, a domestic remedy allowing the competent national authority to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to such an obligation (see *Abuhmaid*, cited above, § 118).

124. Accordingly, in view of the nature of the applicant’s complaint and the fact that it is primarily for the domestic authorities to ensure compliance with the relevant Convention obligation, the Court considers that the principal question to be examined in the present case is whether, having regard to the circumstances as a whole, the Croatian authorities, pursuant to Article 8, provided an effective and accessible procedure or a combination of procedures enabling the applicant to have the issues of his further stay and status in Croatia determined with due regard to his private-life interests (see, *mutatis mutandis*, *Kurić and Others*, cited above, §§ 357-59; *Jeunesse*, cited above, § 105, and *Abuhmaid*, cited above, § 119).”⁴

In casu wordt de identiteit en het privéleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM aangetast door de weigering van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft 8 jaar in België geleefd, heeft hier een leven opgebouwd, had hier werk, een woning, een vriendenkring, enzovoort. Het privéleven van verzoeker heeft

zich bijgevolg duidelijk in België afgespeeld. Hieruit volgt dat verwerende partij artikel 8 EVRM heeft geschonden door het recht op terugkeer van verzoeker te weigeren.

4. Verder heeft verzoeker een bewijs tot tenlasteneming voorgelegd bij zijn aanvraag. Hij zou bij de VZW Belgium Kitchen mogen verblijven met kost en inwoon totdat hij zijn verblijfskaart heeft kunnen verlengen (stuk 10). Het spreekt voor zich dat deze VZW geen officiële verbintenis tot tenlasteneming (3bis) heeft kunnen voorzien. Echter, uit de verklaring van deze VZW kan men wel afleiden dat verzoeker gedurende een kort verblijf (het verlengen van zijn verblijfskaart) over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken aangezien hij daar kost en inwoon zou verkrijgen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met deze verklaring en geeft zonder verdere argumentatie aan dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij specificeert dus niet waarom zij de verklaring van VZW Belgium Kitchen niet aanvaard.

Verwerende partij heeft in casu de motiveringsplicht geschonden door niet uit te leggen waarom de tenlasteneming van VZW Kitchen niet zou volstaan als voldoende bestaansmiddelen.

5. Ten slotte geeft verwerende partij aan dat verzoekers verhaal door geen enkel stuk wordt ondersteund.

Dat verzoeker geen documenten heeft omtrent zijn problemen met de Taliban (met name zijn voormalige schoonvader- en broer) en het feit dat hij zich heeft moeten verstoppen in de Afghaanse is geloofwaardig en plausibel. Die documenten zouden hem immers in enorme problemen kunnen gebracht hebben. Verwerende partij is wel bijzonder subjectief in haar oordeel doordat zij deze bewijzen verwacht. En had verzoekende partij wél documenten gehad dan had verwerende partij wel zonder veel woorden er aan vuil te maken verwezen naar het befaamde CEDOCA document over de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten en de hoge graad van corruptie.

Verwerende partij handelt dus opnieuw zeer onredelijk door bewijzen van deze gebeurtenissen te eisen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 32 van de Visumcode, maar legt niet op enige concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij wenst terug te keren naar België, het land waarin zij nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt. Zij diende daarom een aanvraag tot een terugkeervisum (visum C) in bij de Belgische ambassade in Athene. De verwerende partij weigerde dit visum af te leveren bij beslissing van 26 april 2022.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de twee determinerende motieven zijn: enerzijds dat de verzoekende partij “(..) - vóór vertrek uit België - geen vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België (had) verbleven”, en daarnaast dat de verzoekende partij ook niet “(...) bewijst hij dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”.

De verzoekende partij kent deze motieven aangezien ze deze bekritiseert in haar middel. Daarmee is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij geeft echter aan dat ze het niet eens is met de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing en bekritiseert de motieven inhoudelijk. Aldus voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit dit oogpunt.

De verzoekende partij betwist niet dat zij het Rijk sinds 2014 heeft verlaten. Dat is dus voor een periode van ongeveer acht jaar.

De verzoekende partij stelt dat uit de website van de verwerende partij blijkt dat indien de termijnen voor terugkeer niet werden nageleefd en/of de verblijfskaarten niet meer geldig zijn, men een visum (machtiging tot terugkeer) moet aanvragen bij de Belgische ambassade in het buitenland. De verzoekende partij stelt dat zij dat dan ook gedaan heeft, maar ziet niet in op welke andere manier zij een visum voor België zou kunnen verkrijgen om legaal naar hier te reizen opdat zij haar verblijfskaart bij de gemeente kan laten verlengen. De Raad kan de verzoekende partij inderdaad volgen waar zij stelt dat zij een machtiging tot terugkeer kan aanvragen bij de Belgische ambassade, maar dit doet er uiteraard niets aan af dat de verzoekende partij, om een dergelijke machtiging te verkrijgen, moet aantonen dat zij voldoet aan de wettelijke vereisten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt alvast dat de verzoekende partij hierin niet geslaagd is.

Om een machtiging tot terugkeer te verkrijgen dient de verzoekende partij te voldoen aan artikel 19 van de Vreemdelingenwet dat het recht op terugkeer regelt en aan artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij

gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde [Richtlijn 2003/109/EG](#) van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de [Richtlijn 2009/50/EG](#) van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, op grond waarvan de bestreden beslissing eveneens werd genomen, luidt als volgt:

“De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet :

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt."

De verzoekende partij betwist ook niet dat zij op het ogenblik van haar vertrek nog geen vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk had verbleven. Integendeel stelt zij in haar verzoekschrift zelf dat zij pas in 2006 in België aankwam en op 1 april 2009 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Zoals reeds aangehaald stelt de verzoekende partij zelf dat zij in 2014 het Rijk verlaten heeft. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing. De verzoekende partij haalt weliswaar wel aan dat zij een soort 'tenlasteneming' heeft voorgelegd, maar uit dat stuk blijkt enkel dat voor haar onderdak zou worden voorzien bij haar terugkeer. Dit stuk zegt helemaal niets over enige voldoende bestaansmiddelen waarover de verzoekende partij zou kunnen beschikken, terwijl artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit dit wel degelijk als een voorwaarde stelt. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij over een 'vervangingsinkomen' kan beschikken dat in België betaalbaar is en bovendien voldoende hoog. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de verzoekende partij bij haar vertrek geen vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk had verbleven, en dat de verzoekende partij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van bovenvermeld koninklijk besluit zijn bovendien duidelijk. Aangezien de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat zij het Rijk reeds gedurende ongeveer acht jaar heeft verlaten, kon de verwerende partij wel degelijk op niet kennelijk onredelijke wijze toepassing maken van bovenstaande bepaling en de verzoekende partij het recht op terugkeer weigeren. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat zij over een verruimd recht op terugkeer zou genieten als subsidiair beschermde kan zij niet worden gevolgd. Het verruimd recht op terugkeer geldt enkel voor erkende vluchtelingen (en voor langdurig ingezetenen van de EU, houders van de Europese Blauwe Kaart, Unieburgers met een duurzaam verblijfsrecht, en hun familieleden) en niet voor personen die subsidiaire bescherming genieten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er voor personen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend een specifieke uitzondering werd voorzien in de wetgeving waardoor zij, los van de voornoemde wettelijke voorwaarden, toch sowieso recht zouden hebben op terugkeer.

De verzoekende partij bevindt zich naar eigen zeggen in een beschermingslacune, omdat zij enerzijds geen recht heeft op internationale bescherming in Griekenland omdat zij een statuut in België heeft, maar anderzijds de Belgische autoriteiten hun verantwoordelijkheid afschuiven en haar de terugkeer weigeren terwijl zij in België van een onbepakt verblijfsrecht geniet op basis van haar subsidiair beschermingsstatuut. Zoals hierboven reeds aangehaald voorziet artikel 19 van de Vreemdelingenwet dat het recht op terugkeer kan geweigerd worden en wordt er voor personen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend geen specifieke uitzondering voorzien. De verzoekende partij lijkt ook uit het oog te verliezen dat zij zelf uit eigen beweging het Rijk voor lange tijd heeft verlaten, zonder de overheid daarvan op de hoogte te stellen of enige voorbereiding te treffen met het oog op haar eventuele terugkeer, namelijk er meer bepaald voor te zorgen dat zij zich in de wettelijke voorwaarden zou bevinden om in aanmerking te komen voor terugkeer wanneer zij dat zou wensen. Dat de verzoekende partij in Griekenland niet meer in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat zij in België al de subsidiaire bescherming geniet is in deze niet relevant. De Belgische wetgeving voor wat betreft het recht op terugkeer, zoals hierboven beschreven, is immers duidelijk. Het staat de verzoekende partij overigens vrij om, in het geval haar gezinsleden internationale bescherming krijgen in Griekenland, hen daar te vervoegen. De verzoekende partij geeft alvast aan dat de asielaanvraag van haar gezinsleden in Griekenland wordt behandeld.

Het hele betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op de 'intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus' is bovendien niet dienstig. *In casu* werd de subsidiaire beschermingsstatus immers helemaal niet ingetrokken.

De verzoekende partij haalt verder aan dat de verzoekende partij reeds 3 jaar in een vluchtelingenkamp in Griekenland verblijft onder erbarmelijke omstandigheden. Haar gezin (vrouw en 3 minderjarige kinderen van 6, 5 en 1,5 jaar oud) bevinden zich volgens haar nog steeds in de asielprocedure. Aangezien zij een beschermingsstatus in België heeft, hebben de Belgische autoriteiten volgens haar een positieve verplichting onder artikel 3 van het EVRM om haar te beschermen tegen een non-refoulement in Griekenland en onder artikel van het 8 van het EVRM om haar opnieuw te machtigen tot verblijf in België. Volgens de verzoekende partij zouden de Griekse autoriteiten haar kunnen deporteren naar Afghanistan. De verzoekende partij maakt deze stelling echter helemaal niet aannemelijk. Vooreerst herhaalt de Raad dat de wettelijke bepalingen met betrekking tot het recht van terugkeer, zoals hierboven weergegeven, duidelijk zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat de verzoekende partij geen recht op terugkeer geniet. Verder stelt de verzoekende partij zelf dat haar gezin de asielprocedure in Griekenland doorloopt. Dit betekent dan ook dat haar gezin tijdens de behandeling van de asielaanvraag in Griekenland kan verblijven en eventueel nadien ook nog in het geval van een positief antwoord op die aanvraag. Verder maakt de verzoekende partij de bewering dat zij in Griekenland in erbarmelijke omstandigheden verblijven op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Bovendien maakt zij helemaal niet aannemelijk dat er enig risico zou zijn dat de Griekse autoriteiten haar zouden terugsturen naar Afghanistan, zeker omdat de Griekse autoriteiten haar asielaanvraag onontvankelijk verklaarden om de reden dat zij al de subsidiaire beschermingsstatus kreeg in België. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij in Griekenland een bevel om het grondgebied te verlaten zou gekregen hebben.

De verzoekende partij heeft het verder over een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar de Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing een dergelijke schending als gevolg zou kunnen hebben. Wat betreft artikel 3 van het EVRM kan de Raad volstaan naar bovenstaande bespreking. De verzoekende partij maakt immers helemaal niet aannemelijk dat Griekenland van plan zou zijn om haar naar Afghanistan terug te sturen. Wel integendeel, want Griekenland verklaarde de asielaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk omdat zij in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Wat betreft artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de verzoekende partij ongeveer acht jaar in België verbleef, maar er ondertussen ook al ongeveer acht jaar is vertrokken. De verzoekende partij maakt het bestaan van enig privéleven in België na een dergelijke lange afwezigheid dan ook helemaal niet meer aannemelijk. Zij brengt van een dergelijk privéleven overigens ook geen begin van bewijs bij. Wat haar familieleven betreft stelt de verzoekende partij zelf dat haar gezin zich in Griekenland bevindt, dus er valt evenmin in te zien hoe de bestreden beslissing een schending van haar familieleven tot gevolg zou kunnen hebben. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden niet ontvankelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar uit de verdere bespreking van het enig middel zal blijken dat de bestreden beslissing geen schending van deze bepalingen inhoudt.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat de verwerende partij aangeeft dat haar verhaal door geen enkel stuk wordt ondersteund, en zij probeert daarvoor een verklaring te geven. Ten eerste betwist de verzoekende partij helemaal niet dat zij geen dergelijke stukken heeft bijgebracht, maar bovendien maakt zij de uitleg die zij daarvoor geeft helemaal niet aannemelijk. De verzoekende partij stelt dat die documenten haar immers in enorme problemen zouden kunnen gebracht hebben, en dat, moest zij wél documenten hebben gehad, de verwerende partij dan wel zonder er veel woorden aan vuil te maken verwezen zou hebben naar het befaamde CEDOCA-document over de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten en de hoge graad van corruptie. Het is duidelijk dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot loutere veronderstellingen die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. De Raad acht het bovendien helemaal niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij minstens een begin van bewijs te vereisen van haar beweringen. De verzoekende partij maakt alvast niet aannemelijk dat zij een dergelijk begin van bewijs aan het bestuur heeft voorgelegd.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU